

Pınar
Kür

Akışı Olmayan
Sular

1984 Salt Falk Hikâye Armağanı

♥ can
öykü

PINAR KÜR
AKIŞI OLMAYAN
SULAR

Can aędaş

Akışı Olmayan Sular, Pınar Kür

© 1983, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1.-8. basım: Can Yayınları, 1983-2002

9.-12. basım: Everest Yayınları, 2004-2012

Can Yayınları'nda 13. Basım: 2017

14. basım: Aralık 2022, İstanbul

Bu kitabın 14. baskısı 1000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alpan

Editör: Sırma Köksal

Düzeltilti: Eser Demirkan, Melike Şentekin

Mizanpaj: Atahan Sıralar

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Matsis Matbaa Hizmetleri San. ve Tic. Ltd. Şti.

Tevfikbey Mahallesi Dr. Ali Demir Caddesi No: 51 Giriş Depo Bölümü

Küçükçekmece-İstanbul

Sertifika No: 40421

ISBN 978-975-07-3378-9

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25 Sarıyer/İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

PINAR KÜR
AKIŞI OLMAYAN
SULAR

ÖYKÜ

1984 SAİT FAİK HİKÂYE ARMAĞANI

♥can

Pınar Kür'ün Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Bir Deli Ağaç, 1984

Asılacak Kadın, 1985

Küçük Oyuncu, 1985

Yarın Yarın, 1985

Bitmeyen Aşk, 1986

Aşkın Sonu Cinayettir (Mine Söğüt'le birlikte), 2016

Sadık Bey, 2016

Hayalet Hikâyeleri, 2017

Cinayet Fakültesi, 2017

PINAR KÜR, Bursa'da doğdu ama hiç orada oturmadı. Çocukluğu Anadolu'nun çeşitli kentlerinde ve Londra'da geçti. On üç yaşında gittiği ABD'de beş yıl kaldı. Ortaöğrenimini New York'ta tamamladı, yükseköğrenimine yine orada başladı. İstanbul'da Robert Kolej Yüksek Okulu'nu bitirdikten sonra beş yıl Paris'te yaşadı. Sorbonne Üniversitesi'nde, Karşılaştırmalı Edebiyat Kürsüsü'nde doktora yaptı. Yurda döndükten sonra Devlet Tiyatrosu'nda çalışmaya başladı. Çeşitli gazete ve dergilerde tiyatro eleştirileri yazdı. 1984'te *Akışı Olmayan Sular* adlı öykü kitabıyla Sait Faik Hikâye Armağanı'nı kazandı. İstanbul Bilgi Üniversitesi ve İstanbul Üniversitesi'nde öğretim üyeliği yaptı.

İÇİNDEKİLER

Biraz Daha Ölmek	13
Kısa Yol Yolcusu	67
Leylâ İçin Şiir	87
Son Çizgi	149
Bitmiş Zamana Dair	167

Rümeysa'nın anısına...

BİRAZ DAHA ÖLMEK

Çok güzel bir evimiz var. Kocaman kocaman odaları aynalar, yıldızlı koltuklarla; duvarları, tavanları resimlerle süslü. Tavanlardan yerlere kadar uzanan koyu renkli kadife perdeler, her odada irili ufaklı sanki yüzlerce halı. Üstleri kırılacak eşya dolu bir sürü küçük masa. Cilaslı ayna gibi parlayan büyük yemek masası. Çevresindeki yüksek arkalıklı, oymalı, her biri iki kişiyi sığdıracak genişlikte sandalyeler. Ellemeye bayıldığım satenle kaplanmış koltuklar. Yürümekle bitmeyen –koşmak yasak!– iç içe geçmiş salonlar. Annemin neredeyse salonlar kadar büyük yatak odası. Beyaz kürk örtüsünün üstünde yuvarlanmaya doyamadığım kocaman karyolası. Aynalar... Aynalar... Eşyayı yineleyen, insanları çoğaltan aynalar... Buraya “saray” diyenlere hak veriyorum, hiçbir sarayın içini görmemişliğime karşın.

Taksim yakınlarında, ağaçlıklı, sessiz bir sokağın en büyük yapısı bizimki. Hatta İstanbul’un –gerçek sarayları saymazsak– en büyük yapılarından biri. Gölgeyi bir bahçenin üç yanını sarmış, yedi katlı, her katında üç büyük, iki küçük daire olan dev bir apartman. Caddeye doğru gidildiğinde birkaç apartman daha, tam köşede ise görkemli bir konak var, ama hiçbiri bizimki kadar güzel değil. Yolun karşı yanında hepsi birbirinin aynı üç katlı

evler dizilmiş. Vakıf evleri deniliyor bunlara. İçlerinde “Ermeni cemaati”nin ileri gelen kişileri oturuyormuş. Pencerelelerinden dışarı günün hemen her saatinde müzik taşıyor – çoğunlukla piyano.

Mahallemizde oturan herkes zengin galiba, gene de en zenginler bizim binada oturuyorlar. İkisinin arabası bile var. Erkeklerin çoğuna mösyö, kadınlara ise madam deniliyor. Bunların “Musevi” olduklarını biliyorum ama Musevinin ne olduğunu bilmiyorum. Okula başladıktan sonra kimi öğretmenlere *mösyö* demem gerektiğinde onların da Musevi olup olmadıklarını soruyorum babama. Kaşlarını hafifçe çatıp, “Hayır, onlar Fransız,” diyor. İkisinin arasındaki ayrımı zamanla anlıyorum.

Babam tanıdığım en zengin adam değil –arabası yok–, ama annem gördüğüm kadınların en güzeli. Dünyanın en güzeli olduğundan hiç kuşku yok. Kardeşim Gülsevil öylesine yaramaz ve şımarık ki ona da güzel diyenlere şaşıp şaşıp kalıyorum. Okula başladıktan bir süre sonra *Diabesse* adını taktım ona. Annem de babam da gülüyorlar onu böyle çağırduğumda; kendisi Fransızca bilmediğinden kızması gerektiğini anlamıyor. Yatılı okula gitmek zorunda olmadığı için kıskanıyorum onu ama daha önceleri de sevmezdim.

Daha ilkokuldan yatılı gitmemi annem de istemedi. Ama babam beni kendisi gibi “kökten bir Galatasaraylı” yapmakta kararlıydı. Evimi de annemi de yalnızca hafta sonları görmeye başlayalı eskisinden çok seviyorum ikisini de. “Hastalık derecesinde,” diyor babam. Daha önce Ankara’da oturmuşuz, hayal meyal ansıyorum orasını – sevgisiz, özlemsiz. Yazları Ada’ya gidiyoruz. Babanemle halam orada oturuyorlar. Onların yanında kalıyoruz üç ay. Eğleniyorum orada, doğru ama sevmiyorum. Asıl evimiz gibi değil. Ada’dan döner dönmez okula gitmenin acısı içime oturuyor. Erkek çocukların ağlamama-

sı gerektiğini bile bile ağlıyorum, annemden başka herkesten gizli. Annem de en az benim kadar üzüyor. Cumartesi günleri beni almaya geldiğinde doğru Japon Mağazası'na götürüyor, istediğim her oyuncacı alıyor.

Her seferinde Diabliesse'e bir şey almasa iyice keyfine varacağım bu haftalık gezintilerin. O zaten her gün evde olduğuna göre bu ayrıcalığı paylaşması gereksiz değil mi? Üstelik ona alınan küçük bebek evlerini, minik minik koltukları, sofraya ve çay takımlarını, bana alınan tanklardan, trenlerden, toplardan daha çok beğeniyorum. Tanklardan tüfeklerden bir dünya yaratamıyorum ben kendime. O ise bebekleriyle, takımlarıyla bambaşka –ya da gerçeğin minyatürü– bir evren kurabiliyor. Kimi kez beni de –“baba” rolünde– alıyor bu evrenin içine, ama o zaman da oyuncaklarıyla eşdeğer bir işlevim olduğunu duyumsuyorum. Yani, dünya onun dünyası, ben oyuncaklar kadar cansızım – ya da onun canlandırdığı ölçüde varım.

Annemle birlikteyken hep varım oysa, her an canlıyım. Güzelliğine hayranlığım sonsuz. Böylesine her yaptığı doğru, hem de güzel bir başkası daha var mıdır acaba dünyada? Benim kadar Diabliesse'i de sever görünmesine, ona da oyuncak almasına, kimi geceler babamın peşine takılıp sokağa gitmesine kızıyorum, doğru. Onu üzecek hırçınlıklar yapıyorum bile bile, doğru. Ama aslında kızdığım o değil, onu bu gibi şeyleri yapmaya zorlayanlar – yani, babamla kardeşim. Aslında beni ikisinden de çok sevdiğini biliyorum. “Benim oğlum” diye bir kez sıkı sıkı sarılması yeter. Ona birtakım zorunluluklar yükleyenlere hırçınlaşıyorum. Bıraksalar her türlü zorunluluktan kurtaracağım onu.

Gezmeye gitmek için süslendiğinde daha bir güzel oluyor. Onu öylesine güzel görmekten mutluyum ama gideceği için ne denli mutsuz... Gitmese olmaz mı? Şu-

nun şurasında haftada iki gün evdeyim, babam başka bir gece götürse onu, ne çıkar? Aynanın karşısına oturup pudralarına, fırçalarına uzandığında yüreğim hop ediyor, karnımın oralarda kaynar sular fokurdamaya başlıyor. “Ne oldu, anne? Bir yere mi gidiyorsunuz?” ... “Evet, canım?” ... “Ama... niyeee?” Hırçınlık yapacağım, ikimiz de biliyoruz bunu. Belimden kavrayıp beni yanına çekiyor, yanğımdan öpüyor. Aynadan birbirimize bakıyoruz. “Hiç istemiyorum ama,” diyor, “babanın arkadaşları. Mecburum.” Suçun babamda olduğunu başından biliyorum zaten. “Hadi bana yardım et,” diyor, “annenin güzelleşmesine yardım et.” Dünyanın en güzel kokularını taşıyan o pembe ponponu yüzüne sürüyor. Dört dönüyorum çevresinde artık. Hiç durmadan konuşuyorum. Benden başka bir şey düşünmemesini sağlamak için bir yandan gereksinebileceği her şeyi o daha istemeden uzatırken, bir yandan olmadık gülüncü öyküler uydurmaya çalışıyorum.

Takacağı küpeleri ben seçiyorum, kolyesini ensesinde ben tutturuyorum. “Dönüşte...” diyorum. “Dönüşte mutlaka uyandıracağım seni,” diyor. “Mutlaka bir şey getireceğim. Ne istersin?” Başını okşuyorum, saçlarını bozmamak için elimi değıdirmeden, araya birkaç santimlik bir hava boşluğu koyarak, “Ne olursa,” diyorum. “Ama yalnız bana, Gülsevil’e değıil.” Bazen Diabliesse demeye çekiniyorum. Gülüyor. Kesinlikle değışik bir şey bulup getireceğini yineliyor. Yılbaşı eğlencelerine gittiklerinde renkli kâğıttan şapkalar getirir. Her gittikleri yerden de bir şey –bir boyalı kürdan olsun– almayı unutmaz. Gece yarısından kim bilir kaç saat sonra üstüme eğilip karanlıkta bir öpücükle –ya da belki olağanüstü güzel kokusuyla– beni uyandırdığında çoğı kez ne getirdiğine bakamadan avuçlar, yastığımanın altına saklarım ertesi gün özel anı kutuma kaldırmak üzere. Yarı uyanıklığımda onun bütün gece benden başkasını düşünmediğine bir kez daha inanarak daha mutlu düşlere dalarım.

“Hadi bak bakalım, çantama her şeyi koymuş muyum?” diyor. Dantelli ipek mendilin, emaye pudriyerin, ince uzun ağızlığın yerli yerinde olup olmadıklarını denetlemek için minik çantaya uzanıyorum. En sevdiğim “rob”uyla birlikte kullandığı, altın ipliklerden örülmüş ufacak bir kese bu. En sevdiğim elbisesi siyah taftadan. Uzun kollu, uzun etekli, yalnızca boynunu açıkta bırakan, belini, tüm gövdesini sıkıca kavrayan, saçlarını daha sarı, daha parlak, boynunu, bileklerini, incilerini daha beyaz gösteren hışırtılı, buz tutmuşu andıran bir kumaştan. Önden bakıldığında dümdüz. Arkadan bakıldığında ensesinden beline kadar bir çizgi halinde açık. İlk giydiği gün dayanamamış, o incecik çizgiden elimi sokarak görünmeyen çıplak sırtını okşamıştım – gece döndüğü zaman uyandırmak için üstüme eğildiğinde yeniden okşayacağımı düşleyerek. “Ne kadar şehvetlisin anne!” Şaşkın, epeyce de bozulmuş gibi kaşlarını çatmıştı. “Anlamadım. Ne demek o?” Yüzünden anlayarak yanlış bir şey dediğimi, yeni işittiğim bu kelimeyi daha gündelik sözcüklerle açıklamaya girişmiştim. Gülmüştü bu kez. “Haşmetli,” demişti. “O senin dediğin *haşmetli*. Şehvet güzel bir kelime değil, bir daha duymayayım.” Bir daha duymuyor elbette – hiç değilse benden. Bu kez, çantasını eline tutuştururken yanlışlık yapmamaya dikkat ederek, “Haşmetli görünüyorsun, anne,” diyorum. Gülüyor. Eğilip öpüyor beni. Yan gözle aynaya bakarak, “Ötekinden de,” diyorum. İki yanağımda da ruj izi istiyorum, o da biliyor bunu.

Diabliesse, hizmetçi ve ben kapıya kadar geçiriyoruz ikisini. Annem süslendiği sürece kardeşim oturma odasında babamla oynamış. Bir ara o da severdi annemi ayna karşısında seyretmeyi; ama uydurduğum türlü domuzluklardan yıldı, sonunda bizi yalnız bırakmayı öğrendi. Kapı arkalarından kapandığında, “Ne güzel annemiz var,”

diyorum kendi kendime ama nedense Gülsevil'e bakarak. Sıska omuzlarını kırırtırcasına silkiyor. "Elbette. Bütün kadınlar güzeldir." Aptallığına kahaahalarla gülüyorum. İleride kendisinin de güzel olacağını mı sanıyor, ne?

Birtakım sesler dolanıyor çevremde. Çoook uzaklardan gelip yaklaşan, sonra yeniden uzaklaşan sesler... Seçemiyorum... Kim bunlar? Neredeyim?

"Uyuyor mu?"

Ne o? Gülsevil'in iriyarı sesi mi girdi araya? Ondan başka kim olabilir bu beklenmedik kadın? İstemiyorum. Hiç kimseyi. Bir şeyler oldu. Ansır gibiyim. Ölmedim ama. Yaşıyorum. Kalbim durmadı. Yaşıyorum ya, eskiden. Çok çok eskiden. Babam ölmeden. Her şey satılmadan...

Çıkıp çıkmayacağı ne zamandır tartışılan savaş sonunda çıkıyor. İlkokul üçüncü sınıftayım. Yatılılığa epeyce alışmışım artık ama anneme çaktırmıyorum. Japon Mağazası seferleri son bulmasın diye... Sonra, okula alışmışlık annemi deli gibi özlememe engel değil ki. Gürültülü patırtılı, koşuşmalı, itişmeli günlük yaşam sona erip de yatağıma girdiğimde aklıma ilk gelen, uyuyuncaya dek aklımdan çıkmayan hep o. Güzel kokusunu duyabilmeyi, "iyi uykular, güzel rüyalar" diyen sesini işitmeyi istiyorum gene. Onu öptüğümü düşleyerek kendi kolumu öpüyorum. Kolum tebeşir kokuyor. Tebeşir, silgi, kurşunkalem karışımı okul kokuyor. Çarşamba günlerini, hafta sonlarını ipe çekiyorum hâlâ.

Savaş savaş dedikleri ev yaşamımızda herhangi bir değişiklik meydana getirmiyor hemen. Yalnızca pencelere karartmalar asılıyor. Okulda bir heyecandır gidiyor buna karşılık. Arkadaşlarla gece yarılarında dek Boğaz'ı gözlüyoruz, gelecek düşman gemilerini ilk görenler olabilmek için. "Dünyanın haritası değişiyor," diyor öğret-

menlerimizden biri. Her an askere gitmeye hazır olmamız gerektiğine inandırıyor bizi. Bunları evde annemle babama söylediğimde ikisinin de yüzleri asılıyor. “Biz bu savaşa girecek değiliz,” diyor annem. “Allah kahretsin,” diyor babam. “Geçen savaşta olduğumuz gibi, gene Almanlardan yanaymışız,” diyorum okulda işittiğim bir başka sözü aktararak. “Neden böyle şeyler öğretiyorlar çocuklara?” diye soruyor annem. Sonra, “Hiç kimseden yana değiliz,” diyor bana. “Allah kahretsin,” diyor babam. Herkes Almanlardan yana olduğumuzu biliyor, söylüyor oysa. Radyoda haberleri dinlerken kaşlarını çatmasından, Hitler’in kazandığı zaferler karşısında sövüp saymasından babamın herkesle aynı düşüncede olmadığını anlar gibiyim. Aradan aylar geçtikten sonra kesinlikle anlıyorum bunu, çok korkuyorum. Okul o yıl erken kapanmış. Yaz başlamış. Bir akşamüstü ev sahibimiz Sunullah Bey ile ikisinin bahçede ağladıklarını görüyorum. Orta yaşlı iki adam, resmen gözlerinden yaşlar dökülüyor. Hani erkekler, ağlamazdı? “Paris düştü,” diyor babam. Bu “düştü” sözcüğünün anlamını biliyorum nicedir. Daha önce Çekoslovakya düştü, Polonya düştü, Belçika düştü, daha bir sürü yer düştü.

Sunullah Bey babamın en iyi dostu galiba. Hemen hemen her akşamüstü bahçede birlikte oturup konuşuyorlar. Sunullah Bey’in evi bizim binada değil, ama her gün geliyor, en alt kattaki bahçeye açılan “ofis”inde oturuyor. Akşamüstleri babam döndüğünde bahçeye bir-iki iskemle atıyorlar. Kimi kez Linkoln Zefir’in sahibi Mös-yö Jak da katılıyor onlara. Üçü de Paris’te bulunmuşlar zamanında. Babam taa Galatasaray’dan tanıyormuş Sunullah Bey’i... Bunları annemden öğreniyorum, soluk soluğa koşup gözyaşı öyküsünü yetiştirdiğimde...

“Gençlikleri orada geçmiş, ondan üzülüyorlar,” diyor. Annemin en belli başlı üzüntüsü artık kolay kolay

Arpege bulunmayacağına inancı şimdilik. Oysa hep eskisi gibi güzel kokuyor. Savaş boyu güzel kokmaya devam edecek. Babam ölünceye dek hep. Babam öldükten sonra her şey gibi annemin kokusu da değişti.

İki yıl önce nasıl her gün başlaması beklendiyse, şimdi de her gün bitmesi beklenen bir savaş bu. Oysa yazlıktan döndüğümüzde bitmemiş, daha da kötüleşmiş. Sanki her şey biraz daha kötü – annem bile. Eskisi gibi her an güler yüzlü değil, sık sık kızıyor. Sinirli, aksi bir kadın olmaya ta o zamandan mı başlamıştı? Hayır, hayır. Sonraya kıyasla hâlâ bir melek annem. Cumartesi günleri okuldan aldığı beni, Japon Mağazası yerine Haşet Kitabevi'ne götürmeye başlıyor, “Artık büyüdün,” diyerek. Bunun babamın zoruyla olduğunu yıllar sonra söyleyecek bana. Yemeklerde benimle ille de Fransızca konuşmakta diretiyor babam. Annem sıkılıyor. “Bırak çocuğu biraz nefes alsın. Hep Fransızca, hep Fransızca,” diye güzel yüzünü buruşturuyor. Onu öylesine seviyorum ki! “Fena mı,” diyor babam, “ne diye gönderiyoruz mektebe?” Gülsevil’in bile çoktan başlamış olması gerektiğini söylüyor. İstersek bir Fransız mürebbiye getirtebileceğimizi ekliyor. Oradan kaçmak isteyen çok kişi varmış. “Geçen gün Mösyö Jak’la konuşuyorduk...” Annemin kaşları kalkıyor. “Mürebbiye mi? Nerede yatıracağız elin Fransız’ını?” Evimiz büyük ama yer yok gerçekten. Dört kişiyiz, bir de aşçı kadın, bir de hizmetçi. “Oğlan hafta içinde burada değil zaten,” diye üsteliyor babam. “Hafta sonlarında Gülsevil’in odasında yatıverse.” “Olmaz,” diye kestirip atıyor annem, “büyüyorlar, aynı odada yatamazlar.” Nasıl da seviyorum onu. Nasıl da bilir neyi isteyip neyi istemediğimi. Gene de beni sabahtan akşama Fransızca konuşmaya zorlayacak bir yabancı kadının gelebileceği korkusunu tümüyle atamıyorum içimden – çünkü o sırada hiçbirimiz bilmiyoruz bu tartışmanın gereksizli-

ğini, bir yıla kalmadan sofraya “aşçıya mı yol versek, hizmetçiye mi?” sorusunun geleceğini.

Hafta sonlarında, ne zaman babamla Sunullah Bey'i bahçede kafa kafaya vermiş görsem –hele de yanlarında Mösyö Jak varsa– çevrelerinde dolanıp kulak kabartmayı görev ediniyorum kendime. Bir keresinde yanlışlıkla işittiğim birtakım sözler ödümü koparttı çünkü. Fransızca söylüyorlar ama ben anlıyorum elbette. Herkesler Almanlardan yanayken bunların Fransızları tutmasına gençlik anılarıyla ilgili, geçerli bir neden bulmuştuk annemle, o bir şey değil. Hem Fransızların bizim kesinkes düşmanımız olmadıklarını da biliyorum. Konuşmalarını kollamamın nedeni başka. Almanları kötüledikleri yetmiyor muş gibi, bir de Ruslardan yana çıktıklarını işittiğimde aklım başımdan gitti. Kimse Ruslardan yana olamaz! Onlar bizim ebedi ve ezeli düşmanımız! Öylesine korkuyorum ki anneme bile açamıyorum konuyu...

Çevrede yeniden sesler... Yeni sesler...

“Uyandı,” diyor biri.

Nereden biliyor? Gözlerimi açmadım ki. İstemiyorum açmak. Ama mademki uyanmışım, açmalıyım.

Bir sürü beyazlı insan. Bir sürü sarı yüz. Hepsi de hekim mi bunların? Olamaz...

“Merhaba.” Bu konuşan hekim olmalı. “Geçmiş olsun.”

Yanıtlamak gerek herhalde, ama halim yok. Gülümseyebilirim galiba.

“Hiç konuşup da yormayın kendinizi. Çok bitkinsiniz daha. Ama atlattınız. Kutlarım.”

Evet atlattım. Atlattığımı anlamıştım daha önce de. Soluk alıyorum. Nabzım atıyor. Kafam çalışıyor. Ama ne sancıydı o Tanrım, ne sancıydı! Yüreğim deşiliyormuş gibi. Elbette. Yüreğim deşiliyordu.

Pınar Kür, öykülerini bir yapı ustasının dikkatiyle kuran yazarlarımızdan. Edebiyatın her şeyden önce bir yapı sorunu olduğunu bilen, dağınık anlık izlenimlerin kolay şiirselliğine kendini kaptırmayan bir kurgu ustası. Pınar Kür'ün öykülerindeki şiirsellik, özellikle öyküler okunup bitirildikten sonra tadına varılan bir kusursuzluktan kaynaklanıyor. Bu öyküleri okuduğunuzda, yalnızca belli öykü kişilerinin aşklarına, acılarına, yaşamlarına değil, iyi edebiyat alanına giren bir yazarlık çabasına da tanık olacaksınız. Onun öykülerinin en belirgin özelliklerinden biri de zamana karşı dayanıklı oluşlarıdır.

Eski günlerden ne zaman söz açsa, yalıdaki yaşamı bir masal anlatırcasına anlatmaya koyulsa bana, her şeyden, herkesten çok "Pertev Ağbî" ile ilgili anılar aktarması, kendisiyle ilgili hiçbir "aşk"ı araya katmaması, evlenmemişliği –"Hanımefendiden ayrılamazdım"– kafamda geliştirdiğim umutsuz sevgi imgesini pekiştiren öğelerdi. Ama inancımı doğrulayan, her şeyden çok Enise Ablâ'nın hep yumuşak bakan ela gözlerinin Pertev Bey'e bakarken daha bir ışıltılı yumuşamalarıydı.

Kapak resmi: August Macke

🌐 canyayinlari.com 🐦 twitter.com/canyayinlari 📘 facebook.com/canyayinlari

ISBN: 978-975-87-2276-1

